

רק עוד קצת דמיון ויהיה לי ילד

*

מִלְבָּם תִּרְזוּ אֲבוֹתֵינוּ הַרְיוֹן בְּדִמְיוֹן.
מִלְבָּם.

כִּמָּה דִּמְיוֹן נִדְרָשׁ לְהַרְיוֹן?
כִּמָּה דִּמְיוֹן נִדְרָשׁ לְהַרְיוֹן שֶׁל גֶּבֶר?
כִּמָּה דִּמְיוֹן נִדְרָשׁ לְהַרְיוֹן שֶׁל גֶּבֶר הוֹמוֹ?

כִּמָּה?

*

רק עוד קצת דמיון, עֵנָן וְשֶׁבֶר
רק עוד קצת דמיון, בָּרֵד וְגֶשֶׁם
רק עוד קצת דמיון, וְרוּחַ פָּרֶץ
רק עוד קצת דמיון, וְיַפְתַּח הַסֵּכֶר
רק עוד קצת דמיון, וְעֵץ יִפֹּל עַל דֶּרֶךְ
רק עוד קצת דמיון, בִּקְרִי יִבְקַע הַסֵּדֶק
רק עוד קצת דמיון, וְהַחֲלוֹן יִהְיֶה לְרֹסֶס
רק עוד קצת דמיון, וּבְאֵוִיר יַעֲוֹף הַמָּשֶׁק
רק עוד קצת דמיון, וְכָל הַבַּיִת כֹּסֵה רַחֲרֵחַת

רק עוד קצת דמיון, וְיִהְיֶה לִי יֶלֶד?

אהבת החרוז

בחמלה חרוזו אבותינו את התפוז לאשפוז.
בחמלה, את הזהב, המתוק, האציל,
שיהא התפוז קרוב לאשפוז.
שיהא התפוז קרוב לאשפוז משהוא קרוב לאשכולית.
שבחכמה קשרו את האשכולית בלילית, שבליילית שכול.
ואין שכול שאין בו מן המר, הצהב, והכנעת הענף.

ברחמים חרוזו אבותינו את ההרה בעקרה
שאלו אוחות זו בזו.
והוסיפו לחרז בתקנה את הגרידה בלדה.
מתוך תקנה חרוזו אבותינו.

בפגימה חרוזו אבותינו את הילד לדלת
שלא תהא בילד מן טריקת הדלת,
ואם כן, יותר בה פגם.
מאותה הבנה חרוזו את הטריקה בשתיקה
וידעו להכביד את המצוקה והמועקה.

לכן, באהבה חרוזו את הבריחה בסליחה.
שידע כל ילד שבבריחתו סליחה.

אפשר לומר,
שבאהבה חרוזו אבותינו.
אתם שומעים אותי?

באהבה.

לקחתי את בני הקטן ונשבעתי שלא לחזור

עכשו בניו־יורק הקפואה, טרקתי אחרי את הדלת.
עכשו בניו־יורק הרחוקה, הצבתי עליה שלט.
עכשו בניו־יורק הבודדה, חרטתי באבן בזלת:
אל תגעו לי בילד. אל תגעו לי בילד.